

klædte Skikkelser, der kiggede op paa Himlen, mens de viftede sig med deres Lommetørklæder.

»Bare der vilde falde et Stjernes kud!« sagde En.

»Hvad vilde du saa ønske?« spurgte en anden.

»Det siger jeg ikke for alt i Verden!«

»Vil De heller ikke betro det til mig, Frk. Jensen?« spurgte Studenten, der sammen med nogle andre Herrer havde slaaet sig ned paa en Græsplæne lige overfor Gruppen.

»Jeg veed ikke — aa jo forresten — dersom De vil love mig ikke at sige det til noget Menneske.«

»Det sværger jeg!« udraabte han og lagde Haanden paa Hjertet. »Hvad vilde De saa ønske?«

»Jeg vilde ønske, at . . . at jeg ikke maa komme til at svide Vællingen imorgen.«

Jubel og Haandklap fra den hele Forsamling. Men nu var der En, der spurgte:

»Skal vi saa ikke have en Sang?«

»Ja syng, kære Børn,« sagde en ældre Dame, der under det sidste var kommen frem i Døraabningen. »Saa anretter vi Desserten imens.«

Per var imidlertid, uden at han vidste det, bleven iagttaget af et af de enligt gaaende Par, der endnu færdedes omkring i Haven og her med Forkærlighed søgte de mindst belyste Gange. Og pludselig dukkede et Mandshoved op umiddelbart foran ham paa den anden Side af Hækken og spurgte, idet Hatten blev løftet med ironisk Høflighed, om den Herre maaske ventede paa Nogen.